

In Valevoud

In Valevoud

Vier ondeugende nouvelles

Ambrosia Vale

Waarschuwing: deze bundel bevat expliciete seksscènes, waaronder een scène met een shapeshifter (weerwolf) in beestvorm.

Alle seksuele handelingen gebeuren met wederzijdse instemming en de betrokkenen.

Dit werk is bedoeld voor een volwassen publiek (18+). Lezers die gevoelig zijn erotiek of grensverleggende situaties worden geadviseerd dit in overweging te nemen.

Schrijver: Ambrosia Vale

Coverontwerp: Ambrosia Vale met Tengr.ai

ISBN: 9789403836003

© 2025 Ambrosia Vale

De klauwen van de maan

1

Vogezen, 1400

Ik kniel neer en zie hoe mijn tranen op de grafsteen vallen. Elke dag opnieuw kom ik hier mezelf kwellen. Hoe kan ik het mezelf vergeven dat ik was ingedommeld, net toen de koorts hem verteerde?

Guillaume, mijn liefste schat, hoe kan ik je ooit vergeten? Kon ik nog één keer door je zachte, bruine haren strijken. Kon ik de koorts maar van je afnemen, voor ze je van mij afnam.

Door mijn gesnik hoor ik de voetstappen achter me niet. Pas als ze dicht bij zijn en hol weerklinken, voel ik ze als donderslagen door mijn borst. Ik draai me om. Mijn adem stukt.

‘Ben je onze afspraak vergeten?’ snauwt hij. Zijn ogen bliksemen me neer.

‘Amaury, je weet dat ik ...’

Zijn vuist treft mijn kaak voor ik mijn zin kan afmaken. Ik laat hem begaan. De fysieke pijn is niets vergeleken met wat er vanbinnen in mij scheurt.

Ik buig mijn hoofd. Natuurlijk ben ik vergeten dat ik hem had beloofd mee te rijden in de jachtstoet. Hij weet dat ik er een hekel aan heb, maar hij is mijn man. Ik moet hem gehoorzamen. Dat Guillaume ook zijn zoon was, lijkt hem weinig te deren.

Hij vloekt elke maand dat ik bloed. Volgens mij heeft hij het al opgegeven. Hij verwijt me dat ik hem geen nieuwe zoon bezorg, alsof die Guillaume ooit zou kunnen vervangen.

Al twee weken blijft hij weg uit mijn vertrekken. Ze zeggen dat hij zijn vertier vindt bij een keukenmeid. Moet ik dat erg vinden? Misschien geeft het me eindelijk rust.

Ik werd het beu telkens weer zijn lichaam te moeten verdragen. Het deed me niets meer. Soms denk ik dat ik er tijdens de daad zelfs bij in slaap viel.

Als hij weken van huis is, kan ik tenminste ademen. Sinds zijn laatste campagne tegen baron De Néraude kijkt hij me amper nog aan. Hij lijkt verbitterd.

Toen we pas getrouwd waren, gaf hij me weleens geschenken. Zeker toen ik zwanger was. Nu begin ik te denken dat ik voor hem nooit meer was dan een broedkip. Ik heb mijn best gedaan om hem bij me te houden. Geef toe: het is geen mooie man. Ik had het slechter kunnen treffen. Of niet?

Hij buigt zich voorover, grijpt mijn pols en trekt me overeind.

‘Deze poppenkast heeft lang genoeg geduurd,’ snauwt hij. ‘Je bent een waardeloos stuk verdriet. Je kon onze zoon niet in leven houden en je bent nog niet eens in staat me een nieuwe te bezorgen.’

Ik knik, automatisch, en ontwijk zijn blik. Zijn ogen zijn donkerbruin, dezelfde kleur als die van Guillaume. Maar waar Guilllaumes blik zacht was, brandde die van zijn vader. Ook zijn haar had hij van Amaury.

Zwijgend volg ik hem de gang door, naar de stallen. Knechten haasten zich langs me heen met rekken voor het wild. De valken worden van stal gehaald. De honden blaffen ongeduldig.

Ik vind het allemaal luguber. Toch verzet ik me niet als ik naar mijn paard word geleid. Soms denk ik dat de dode dieren er beter aan toe zijn dan ik. Meteen verdring ik die gedachte. God, vergeef me. Als ik Guillaume maar terug kon krijgen. Zijn geboorte had me bijna het leven gekost. Die pijn heb ik toch niet voor niets doorstaan?

Lang nadenken lukt niet. De stalknecht helpt me in het zadel. Ik zie hoe Amaury hem wantrouwig aankijkt. Zou hij dan toch nog iets voor me voelen?

Ik haal mijn neus op, niet om hem, maar om de geur van paardenmest die aan hem kleeft. Ik kijk hem niet aan. Hij is onder mij, letterlijk, nu ik op mijn rijdier zit. Ik wil zijn gezicht niet zien. Dat kan ik Amaury niet aandoen.

Het smelleken dat ik toegewezen krijg, trappelt onrustig op de handschoen. Een klein valkje, het soort dat ze vrouwen geven om de schijn van hoffelijkheid op te houden. Onder zijn huif ziet hij niets. Was ik ook maar blind, dan hoefde ik niet te zien hoe mijn man glimlacht naar de keukenmeid.

Ik zie haar naar hem lonken. Ze is nog jonger dan ik. Een kind nog, nauwelijks gevormd. Het is alsof ik mezelf terugzie, zes jaar geleden, vlak voor mijn huwelijk. De gedachte dat ik ook ooit zo naïef was, treft me als een dolk in het hart.

Amaury houdt niet van haar. Dat weet ik zeker. Is hij daar wel toe in staat? Ik wil het antwoord niet kennen.

Ik rijd naast Amaury voorop. Elke keer dat mijn blik hem zoekt, is de zijne op iets anders gericht. Steeds vaker heb ik het gevoel dat hij me enkel opvoert als een trofee voor zijn gezelschap. Ik zie hem praten met een van zijn vazallen. Vraag me niet hoe die ridder heet. De mannen leven in hun eigen wereld. Ik mag hen niet aanspreken. Ik behoor Amaury toe.

De zon lijkt er vandaag ook geen zin in te hebben. De hemel boven mij is grijs, even grijs als mijn stemming. Ik voel me alleen, ook al ben ik omringd door mensen.

De dode konijnen bungelen aan de rekken die de knechten meedragen. Mijn smelleken heeft een rat gevangen. Natuurlijk moest Amaury daar iets over zeggen. De rest lachte, terwijl ik het liefst door de grond zakte.

Wat verwacht je dan van zo'n klein valkje? Dat het een vos vangt?

Ik kijk naar een andere vrouw in het gezelschap. Ze lijkt zich te amuseren. Ik weet dat ze de vrouw is van een van de ridders en gisteren op het kasteel is aangekomen. Ze heeft

zich niet aan mij voorgesteld en ik weet ook niet wat ik tegen haar zou moeten zeggen.

Sinds mijn huwelijk weet ik niet meer hoe ik met mensen moet omgaan. Niet zonder de vuisten van Amaury te voelen. Volgens hem ben ik achterlijk en kan ik beter mijn mond houden.

Mijn vader was al niet veel beter. Ik herinner me amper dat mijn moeder hem tegensprak. Het enige wat me van haar bijbleef, waren haar tranen toen ik vertrok als bruid voor Amaury. Mijn vader kon deze alliantie goed gebruiken.

Ik geef toe dat ik bij onze eerste ontmoeting onder de indruk was. Hij is de knapste man die ik ooit heb gezien. Ik was gelukkig, straalde zelfs aan het banket.

Maar toen hij me die avond naar zijn kamer bracht en me de kleuren van mijn lijf rukte, wist ik niet meer waar ik was. De pijn die daarop volgde probeer ik te vergeten.

Ik laat mijn hoofd zakken. Mijn paard schokt onder me. Ik moet opletten dat ik er niet af val.

Een lichtflits snijdt de lucht open, gevolgd door een scherpe donderslag. Duizenden druppels vallen tegelijk. Mijn haren en jurk zijn in een oogwenk doorweekt. De vogels schudden hun veren uit.

Mijn smelleken zit stil op de stander. Ze wil niet meer. Ik geef haar geen ongelijk. Stel dat ze weer een rat vangt. Ik ben als de dood voor die beesten.

Weer een klap. Mijn paard steigert. Ik meen Amaury iets te horen brullen, maar de woorden komen niet meer binnen. Ik moet in het zadel blijven.

Mijn paard slaat op hol. Mijn hart raast mee. In mijn doorweekte gewaad probeer ik me overeind te houden. Ik was er bijna afgevallen, maar net niet.

Ik laat me meevoeren door het dier, dat zelf niet meer weet waarheen. Er is geen houden aan. Ik kan het alleen uitzitten. Als ik nu val, breek ik mijn nek.

De gedachte werkt vreemd genoeg rustgevend. Tot ik me bedenk dat ik het zou kunnen overleven. Misschien wel kreupel. Dan zou Amaury me het leven nog ondraaglijker maken.

Amaury. Hou ik nog van hem? Ooit heb ik dat gedaan. Nu weet ik het niet meer. Ik ben banger van hem dan van de val.

De regen verbergt mijn tranen. Ik laat ze maar komen. Het kan me niet meer schelen waar dit paard me naartoe brengt, zolang het maar ver genoeg is van de man die mijn liefde heeft gesmoord met angst.

2

Het is al donker wanneer mijn paard eindelijk tot stilstand komt. Ik snap niet hoe de stevige merrie zo lang heeft kunnen draven. Haar hoeven klakken op de drassige ondergrond. De regen heeft het bos in een modderpoel herschapen.

De geur van nat mos hangt zwaar in de lucht. Ik zie amper een hand voor ogen. Alleen het zilveren licht van de volle maan werpt een glans op een houten hutje, iets verderop, op een plek waar de bomen wijken. Zonder erbij na te denken leid ik mijn paard erheen. Alles is beter dan slapen in de modder.

Het hutje lijkt verlaten. De planken zijn verweerd, het dak scheefgezakt. Een eenzame kluizenaar zou hier kunnen wonen, of iets wat ik liever niet wil benoemen.

Uitgeput glijd ik uit het zadel. Mijn merrie stapt naar een poel naast de hut en begint te drinken. Ik voel mijn keel branden van dorst. Mijn maag trekt samen van de honger. Waar kan ik hier in hemelsnaam voedsel vinden?

Ik strijk mijn klamme gewaad glad, sla mijn rokken over mijn arm en duw tegen de deur. Tot mijn verbazing geeft die meteen mee. Alsof ik verwacht werd.

Ik blijf stokstijf staan op de drempel. Een geur van verbrande kruiden komt me tegemoet. Op de vloer zijn met as of houtskool tekens aangebracht die ik niet herken. Mijn hele lichaam begint te beven. Dit is een heksenhut.

Ik sla een kruisteken. Mijn eerste impuls is om meteen weer te vertrekken. Dan zie ik de tafel. Er staat een mand met appels, een karaf wijn ernaast.

Mijn tanden klemmen op elkaar. Voedsel van een heks... Ik kan wel in een pad veranderen. Of erger.

Maar mijn maag protesteert luid. Mijn keel voelt als schuurpapier. Wat heb ik nog te verliezen? Als ik wegteer, zal

Amaury snel hertrouwen met een vrouw die hem hopelijk wél een erfgenaam schenkt.

Ik vloek binnensmonds en schrik van mezelf.

Ik wil niet aan hem denken. Hij gunde mij mijn geluk niet. Waarom zou ik hem het zijne gunnen? Als ik overleef, blijf ik zijn doorn in het oog.

Ik pak een appel. De schil kraakt onder mijn tanden. Het zoete sap verzacht mijn keel, vult mijn mond, neemt de honger even weg. Voor ik het weet, is de vrucht op.

Dan drink ik uit de karaf. De wijn is kruidig, sterker dan ik gewend ben. Mijn hoofd wordt licht.

Mijn merrie hinnikt buiten. Iets schuifelt over de bosgrond. Mijn adem stokt.

Komt de heks me halen? Komt ze me straffen omdat ik van haar tafel at?

De deur gaat open. In het gat verschijnt een gedaante die mijn hart een slag doet overslaan.

Een grote wolf. Nee, een wolf met de gestalte van een man. Hij staat rechtop, gespierd, bedekt met een dikke pels. Zijn ogen gloeien geel in het maanlicht.

Ik staar. Hij beweegt niet.

‘Het spijt me,’ fluister ik. ‘Ik had honger.’

Ik zet de karaf neer. Mijn hand trilt.

Het wezen zet een stap dichterbij. Snuffelt in mijn richting. Die ogen... ze zijn niet wild. Niet wreed.

Er ligt iets zachts in zijn blik. Iets wat ik niet begrijp. Hij had me al lang kunnen verscheuren. Toch blijft hij staan. Gewoon... kijken.

Langzaam bedaart de schrik. Dan dringt het pas tot me door: dit is een weerwolf. Een man die bij volle maan verandert in een wolf.

Ik heb de verhalen gehoord, als kind, fluisteringen bij het haardvuur, maar ik heb nooit geloofd dat ze echt bestonden.

Toch staat hij hier, roerloos, en kijkt me aan met ogen die allesbehalve beestachtig zijn. Ze zijn warm. Menselijk. Zijn muil zwijgt, maar zijn ogen spreken boekdelen, niet zoals de blik van Amaury, die me telkens doet verkrampen van angst. Hij heeft iets vertederends.

Ik zie zijn muil bewegen. Hij wil spreken, maar er komen enkele klanken uit, die me doen vermoeden dat hij het in deze vorm niet kan. Hij klinkt meer als een hond die smeekt om geaaid te worden. Het ontroert me.

Ik begin me af te vragen hoe hij er in andere omstandigheden uitziet. Is hij dan ook zo groot en imposant? Zonder erbij na te denken steek ik mijn hand uit. Ik wil zijn pels aanraken. Ergens wil ik hem beter kennen. Wie is de man onder deze dikke haren?

Hij laat me begaan. Mijn vingers strijken over zijn arm. De vacht is zacht, dicht en warm. Mijn neus vangt zijn geur. Die is aangenaam en mannelijk.

Ik ril. Mijn jurk plakt als een klam vod aan mijn huid. Hij knikt, draait zich om en loopt naar de haard, waar hij met enkele geroutineerde bewegingen vuur maakt.

Is dit zijn hut? Woont hij hier?

Hij lijkt precies aan te voelen dat ik kou lijd.

Ik zou mijn natte gewaden willen uittrekken, maar het idee dat een man mij zo ziet — een man die Amaury niet is — doet me aarzelen.

Weer denk ik aan hem. Aan mijn echtgenoot. Ik ben met hem getrouwd. Ik droeg zijn kind. En toch kijkt hij me aan alsof ik niets waard ben.

De weerwolf kijkt anders.

Er ligt iets weemoedigs in zijn blik. Iets troostends. Iets wat ik niet kan plaatsen, maar dat me onweerstaanbaar aantrekt.

Ik wil me nestelen in die zachte, grijze vacht. Ik wil vasthouden aan iemand die me niet veroordeelt.

Mijn wangen gloeien als ik besef dat hij naakt is. Ik wend mijn blik af wanneer ik een glimp opvang van zijn mannelijkheid.

Dit hoort niet.

En toch... ik weet niet wat er met me gebeurt. Hij is een mens. Ik voel het in elke vezel.

Zijn gedaante mag monsterlijk zijn, maar ik vrees zijn muil minder dan Amaury's glimlach.

'Help me,' fluister ik. Ik weet niet of ik het tegen God zeg, of tegen hem.

Hij kijkt me aan.

Zijn ogen branden zich een weg naar binnen. Mijn koude jurk kleeft als ijs aan mijn huid. Ik tril. Mijn armen zijn kippenvel.

Hij komt dichterbij. Legt zijn armen om mij heen.

Ik leun tegen zijn borst, voel zijn warmte, zijn stilte. Alsof hij mijn verdriet opvangt zonder het te benoemen.

Dan voel ik zijn handen. Grote, klauwachtige handen, die voorzichtig het rijglint van mijn jurk losmaken.

Ik wil eruit. Mijn kleren zijn doorweekt. Ik weet dat ik ziek zal worden als ik ze aanhoud.

Mijn bovenjurk zakt van mijn schouders. Ik laat het gebeuren.

Mijn onderjurk volgt. Dan voel ik zijn hand op mijn blote rug.

Hij streelt me. Zacht. Zijn klauwen raken me niet. Alleen zijn warmte. Zijn aandacht. Zijn aanvaarding.

Mijn naakte lichaam schuurt tegen het zijne. Zijn vacht is warm en dik, zijn borstkas rijst en daalt zwaar tegen de mijne. Mijn huid tintelt op elke plek waar hij me raakt. Een vuur is in mij ontbrand, brandend en vreemd vertrouwd, alsof het er altijd is geweest, maar jarenlang was toegedekt door as.

Hij drukt zijn snuit tegen mijn wang en likt traag de laatste restjes regen van mijn huid. Zijn tong is ruw, zijn adem warm. Hij wil me kussen, dat voel ik, maar in deze gedaante kan hij het niet zoals een man dat zou doen. Toch is het teder, zoveel tederder dan ik ooit heb gekend.

Amaury heeft me nooit gekust. Zijn mond was voor bevelen, voor gescheld. Zijn lichaam voor de daad, niet voor liefde. Hij gebruikte mij zoals een jager zijn mes: snel, hard en zonder aarzeling. Nooit heb ik zijn lippen op mijn huid gevoeld. Nooit heeft hij zich afgevraagd wat ik voelde.

De weerwolf kijkt me aan. Zijn ogen zijn goud, maar menselijk, diep en voelend. Ik weet niet wat me bezielt, maar mijn blik glijdt naar beneden. Tussen zijn poten zie ik het bewijs van zijn verlangen, groot, zwaar, rechttop. Hij merkt mijn blik, neemt mijn hand en leidt die ernaartoe.

Ik tril, niet van angst. Mijn vingers omsluiten hem. Het voelt warm en levend. Zwaar en echt. Niet als een wapen dat me wordt opgedrongen, maar als iets wat hij me schenkt. Als iets wat ik wil ontvangen.

Ik breng mijn gezicht dichterbij. Mijn lippen raken zijn eikel, zacht, verkennend. Hij beweegt niet, houdt zich in, maar ik voel hoe gespannen hij is. Ik proef hem vluchtig en voel mijn wangen gloeien. Geen man heeft me ooit laten kiezen. Dit moment is van mij.

Mijn lichaam is nat, druipend, en niet van de regen. Mijn benen trillen van verlangen. Ik wil hem. Ik wil weten hoe het is als ik zelf kies. Als ik me overgeef, niet uit plicht, maar uit hunkering.

Hij tilt me zonder woorden op en legt me op de tafel. Het hout voelt koud, maar ik voel nauwelijks iets behalve zijn vacht, zijn kracht, zijn aanwezigheid. Ik kus zijn hals, druk mijn lippen tegen zijn vacht, snuif zijn geur op. Dierlijk, maar niet afstotelijk. Integendeel, het trekt me aan als een magneet.

Ik fluister iets wat geen woorden heeft. Mijn lichaam opent zich voor hem. Hij dringt in me binnen.

Ik kreun, luid, ongeremd. Zijn heupen bewegen ritmisch, diep. Zijn grootte vult me als geen ander ooit heeft gedaan. Het is alsof ik voor het eerst leef. Ik voel elk schokje, elke beweging tot in mijn ruggengraat. Er is geen pijn, geen walging. Alleen extase. Een roes die me optilt tot boven mezelf.

Hij begint te hijgen. Zijn klauwen rusten naast mijn hoofd, zijn ogen zoeken de mijne. Als hij komt, beeft zijn hele lichaam. Hij gooit zijn kop achterover en huilt, rauw, lang, onmenselijk. Toch is het mooier dan elk woord dat ik ooit heb gehoord.

Hij trekt zich terug en tilt me op, voorzichtig, alsof ik breekbaar ben. In de hoek van de hut legt hij me neer op een met vacht bekleed bed. Zijn grote armen sluiten zich om mij heen. Ik vouw me tegen hem aan, mijn gezicht tegen zijn borst. Zijn hart klopt hard en traag tegen mijn wang.

Voor het eerst in jaren slaap ik in iemands armen in, zonder angst. Alleen rust. En warmte.

3

Amaury stond op de walgang en tuurde over de landerijen. Waar was Jehanne? Hij was ervan uitgegaan dat haar paard wel terug naar het kasteel zou keren en dat hij haar daar zou aantreffen, nadat hij zelf met zijn gezelschap in een nabije grot was gaan schuilen voor de regen.

Maar vrouwe Jehanne was niet opgedaagd. Niemand had haar nog gezien sinds haar paard op hol sloeg en haar van de jachtstoet scheidde.

Met een diepe zucht daalde Amaury de trap naar het binnenplein af. Jehanne was een blok aan zijn been. Soms wenste hij zelfs dat ze dood was. Ze was mooi, dat wel, maar voor hem waardeloos geworden. Wat moest hij met een vrouw die hem geen erfgenamen meer kon schenken?

Mijmerend liep hij naar binnen. De onzekerheid knaagde aan hem. Had hij haar van haar paard zien vallen, dan had hij tenminste duidelijkheid gehad. Dan kon hij haar discreet laten verdwijnen en een andere baronsdochter aanschrijven. Hij was nog niet oud. Er waren opties genoeg.

Maar nu... nu bestond de kans dat ze nog leefde. Zonder lichaam kon hij niets. Geen toekomst. Geen huwelijk.

Hij sloeg de gang in en draaide zich om. Zijn gedachten dwaalden af naar het nieuwe meisje in de keuken. Maude. Jong, zacht en overduidelijk onder de indruk van zijn aandacht. Zijn verlangen naar haar groeide met elke stap. Groter dan de drang om zijn vrouw te gaan zoeken.

Maude liet zich zonder tegenstribbelen meevoeren naar zijn vertrekken. Haar ogen flonkerden in het schemerlicht van de kaarsen. Ze wist wat er ging gebeuren, maar stelde geen vragen. Dat beviel hem.

Amaury sloot de deur achter zich en greep haar bij de heupen. Ze deinsde niet terug. Integendeel, ze opende haar

lippen en wachtte op zijn bevel. Hij hoefde haar niets te zeggen. Ze begreep haar rol.

Zijn vingers vonden de linten van haar lijfje. Hij rukte eraan tot de stof kraakte en haar borsten zichtbaar werden. Ze hijgde zacht en boog haar hoofd, als een offer dat zich gewillig liet neerleggen. Hij duwde haar rugwaarts tot ze tegen de bedrand stond, haar handen achter haar rug gevouwen.

‘Uit,’ snauwde hij. Ze gehoorzaamde meteen. Binnen een oogwenk stond ze naakt voor hem, haar blik neergeslagen.

Hij bekeek haar alsof ze een gerecht was dat hem toekwam. Jong vlees. Glad en soepel. Beter dan Jehanne, die kouder was dan dit kind ooit zou worden. Hij liet zijn hand over haar buik glijden en greep haar dan hardhandig bij de heupen om haar om te draaien.

Ze kreunde toen hij haar voorover duwde. Haar vingers klemden zich om de rand van het bed. Hij voelde zijn lust opzwellen en duwde zich zonder aarzeling in haar. Ze gilde, maar bood geen weerstand. Integendeel, ze duwde haar heupen achterwaarts, op zoek naar meer.

Zijn greep verstevigde. Hij bewoog zich in haar, hard en zonder genade, terwijl zij haar hoofd boog en het over zich heen liet komen als een gehoorzame hond. Dit was wat hij nodig had: geen vragen, geen tranen, geen morele bezwaren. Alleen een lichaam dat zich aan hem onderwierp.

Toen hij merkte dat ze klaar kwam onder hem, greep hij haar bij het haar en trok haar overeind, zijn adem zwaar tegen haar oor. ‘Je bent beter dan mijn vrouw.’

Maude glimlachte flauwtjes, al had ze nog nauwelijks adem. Ze draaide haar hoofd een fractie, net genoeg om zijn mondhoek te kussen. ‘Alles voor mijn heer.’

Amaury kwam kreunend diep in haar en liet haar toen los. Ze zakte op het bed neer, trillend, maar tevreden.

Met rode wangen keek ze hem aan. ‘Mag ik vannacht hier blijven, mijnheer?’

‘Ga maar terug naar de keuken,’ bromde hij. ‘Zeg dat ik tevreden was, dan krijg je vanavond misschien wat vlees.’

Ze knikte ijverig en sloot de deur met een zachte glimlach, alsof ze een gunst had ontvangen.

De herinnering aan de nacht ervoor glijdt langzaam mijn bewustzijn binnen. Ik tast naast me. De plek is leeg. Ik ben alleen, in een vreemde hut, ergens diep in het bos.

Het geluid van hoefgetrappel maakt me op slag wakker. Nu pas dringt het tot me door dat ik naakt ben. De geur van de weerwolf hangt nog op mijn huid. Ik sluit mijn ogen en adem hem in. Dan schiet ik overeind en haast ik me naar mijn kleren, die intussen droog bij de uitgebrande haard hangen.

Zo snel ik kan trek ik ze aan. Zo wil ik niet gevonden worden. Niet als dit. Niet als mezelf. Stel dat Amaury me nu zou zien.

Ik besef het plots: ik ben hem ontrouw geweest. Wat er vannacht is gebeurd, mag hij nooit weten. De kans is groot dat ik het met mijn leven zou bekopen.

Het tintelt nog tussen mijn benen. De binnenkant van mijn dijen voelt plakkerig. Ik kijk om me heen. Waar kan ik me wassen? Ik moet de sporen van mijn overspel uitwissen.

De deur zwaait open.

Mijn hart staat stil. Het is te laat.

‘Vrouwe?’

Ik staar naar de deuropening. Mijn adem stukt wanneer ik een man binnen zie komen. Het is niet Amaury. En toch... iets aan hem is vertrouwd.

Ik neem zijn gelaat in me op. Groot. Blond. Felle blauwe ogen. Hij straalt gezag uit. Zijn kleding verradt zijn rang.

‘Baron de Néraude?’

Mijn stem trilt. Dit is de man die Amaury wil vernietigen. Zijn aartsvijand. En toch voel ik me op slag veilig.

‘Wat doet u hier?’ vraagt hij, zijn blik scherp op me gericht.

‘Er brak een onweer uit. Mijn paard sloeg op hol.’

‘U hebt geluk dat u ongedeerd bent. Mijn mannen vonden een witte merrie met zadel. Ze wisten meteen dat die van een edelvrouw moest zijn.’

‘Dat is mijn Blanche.’

Hij knikt langzaam. ‘U weet wie ik ben. Wie bent u?’

‘Jehanne. Echtgenote van Amaury de Chasserac. Dat zou u voldoende moeten zeggen.’

Hij trekt een wenkbrauw op. Ik zie de aarzeling in zijn houding. Alsof hij zich afvraagt wat hij met me aan moet.

‘U mag met mij doen wat u wilt,’ zeg ik. ‘Maar ik sterf liever dan terug te keren naar mijn man. Als u dat verkiest, dood me dan hier.’

Hij komt dichterbij en buigt zijn hoofd, zodat hij me recht in de ogen kan kijken. Zijn nabijheid maakt mijn benen week. Er is iets aan hem — iets wat me verwarmt. Ik herken hem, al weet ik niet waarvan. Het ligt niet alleen aan het portret waar Amaury zijn dolk naar gooit als hij dronken is.

‘Ik heb geen intentie u kwaad te doen, vrouwe. Volgens mij zou baron de Chasserac uw dood vieren.’

Ik slik. Hij kent zijn vijand. En hij heeft gelijk. Amaury aast op een verbond met baron de Rochebrune. Hij wil diens dochter. Ik weet het. Hij zou haar verkiezen boven mij.

‘Breng me niet naar hem,’ fluister ik. ‘Ik sterf liever.’

Mijn stem breekt. Tranen wellen op. Wanneer ik zijn dolk zie, grijp ik ernaar — liever dat dan opnieuw in Amaury’s greep. Maar hij neemt mijn hand.

Zijn aanraking is warm. Zijn blik is zacht. Meelevend, niet veroordelend.

‘Kom met mij mee,’ zegt hij. ‘U bent welkom op Mont Néraude.’

Ik kijk hem aan, mijn adem stil. Kan ik dit aanvaarden?

Hij biedt me zijn arm. Ik neem hem dankbaar aan. Buiten wacht de wereld.

De soldaten staan in hun vijandige wapenrokken. Blanche staat tussen hen. Mijn merrie bries kort wanneer ze me ziet.

Ik bloos wanneer de baron me in het zadel helpt. Wat zullen zij denken? De vrouw van hun vijand, hangend aan zijn arm.

Hij bestijgt zijn voshengst en zet zich in beweging. Ik volg hem. Mijn blik blijft op zijn rug gericht. Ik probeer de mannen rond me te vergeten.

Ergens in mij groeit iets zachts. Opluchting. Amaury heeft me niet gevonden.

4

De klim naar de burcht op Mont Néraude lijkt eindeloos. Het is waanzin om deze vesting te willen bestormen. Toch is dat exact wat Amaury zou doen, zeker als hij wist dat ik me hier bevond.

Een akelig gevoel bekruipt me. Hij wil me niet terug, omdat hij me mist. Hij wil me dood.

Ik slik bij die gedachte. Al weken is hij in gesprek met een andere baron. Naar mijn gevoel toont hij iets te veel belangstelling voor diens dochter.

Vraag me niet hoe dat kind heet, maar ik zie hoe hij naar haar portret kijkt. En daarna naar mij. Ik ben zijn hinderpaal.

Waarom zou hij me nog willen? Ik kan hem geen zonen meer baren. Geen dochters ook, maar daar zit hij niet op te wachten.

Ik rouw nog steeds om Guillaume. Al twee jaar is hij er niet meer. Hij was pas drie toen ik hem moest afgeven. Als hij nog had geleefd, zou hij nu vijf geweest zijn.

Met een diepe zucht aanvaard ik de hulp van de Néraude om van mijn paard te komen. Ik probeer de warmte te negeren die me overspoelt wanneer ik zijn stevige arm om me heen voel.

Bijna gaf ik toe aan mijn drang om tegen hem aan te leunen.

‘Papa!’

Ik kijk op naar het kind dat op ons af komt lopen. Mijn hart staat even stil. Ik schat hem even oud als Guillaume. Maar hij leeft. Hij ademt.

De Néraude knielt en omhelst de jongen.

Hij kijkt me aan. Er is trots in zijn blik.

‘Dit is mijn Théobald,’ zegt hij.

Ik glimlach naar de jongen. Hij beantwoordt mijn glimlach met dezelfde vanzelfsprekendheid. Hij is zo spontaan dat de tranen over mijn wangen rollen.

‘Mevrouw heeft verdriet,’ zegt hij. Hij wijst naar me.

‘Ik ben Jehanne,’ zeg ik. ‘Je doet me aan mijn Guillaume denken. Hij was even oud als jij.’

Théobald houdt zijn hoofd schuin. ‘Waar is hij nu?’

‘In de hemel,’ antwoord ik.

‘Dan is hij bij mijn mama.’

Ik kijk naar de Néraude. Hij lijkt geëmotioneerd. De jongen heeft zijn neus en jukbeenderen, maar bruine haren en ogen. Die heeft hij waarschijnlijk van zijn moeder.

‘Laten we naar binnen gaan,’ zegt de Néraude.

Zijn pijn raakt me. Deze man is zijn vrouw nog niet vergeten. Hij lijkt echt oprecht van haar gehouden te hebben.

Ik voel me weemoedig en ontworteld wanneer ik naar de vrouwenvertrekken word geleid. De gebeurtenissen van de nacht ervoor hebben me in de war gebracht. Waar hoor ik thuis? Hier? Tussen de muren van de vijand? Ik zou het niet weten.

Mijn vertrouwde kasteel zal het niet meer zijn. Ik ben niet veilig bij Amaury. Alleen al aan hem denken doet me huiveren. Het besef dat ik niet meer van die man houd, sijpelt langzaam bij me binnen.

Volgens mijn vader zou Amaury voor mij zorgen en me beschermen. Over de doden spreek ik geen kwaad. Mijn vader is er niet meer om zijn fout in te zien.

Ik ben er nog—waarschijnlijk tegen de zin van mijn echtgenoot. Volgens mij wilde hij me bewust meenemen in de jachtstoet, wetende dat ik daar een hekel aan heb. Het leek wel alsof hij zat te wachten op een ongeluk.

Wist hij dat er onweer in de lucht hing?

Ik walg van mezelf wanneer ik besef hoe vaak ik nog aan hem denk. Het ergste is: ik voel me niet eens schuldig dat ik hem heb bedrogen.

De weerwolf gaf me iets wat ik al lang miste. Ik kan het niet verklaren, laat staan uitleggen. Ik voelde me goed bij hem. Hij leek me als vrouw te zien en te behandelen, niet als een object waar je je begeerte op botviert.

Ik voel me vuil, maar niet om wat ik met die weerwolf heb gedaan. Wel om hoe mijn echtgenoot me, met de zegen van God, aanraakte.

Een koude rilling trekt door me heen. Ik doe aan godslastering. Wat heeft me zo ver gedreven?

Ik richt mijn blik op de haard die het vertrek verwarmt en denk aan het hellevuur waartoe ik me verdoemd acht. Ik ben een zondaar, maar op dit moment verlang ik meer naar de stevige armen van de weerwolf dan naar een biechtvader.

‘Mevrouw?’

Ik kijk op naar Théobald, die binnenkomt zonder de baron.

‘Waar is je vader?’ vraag ik.

De jongen haalt zijn schouders op en gaat op de stoel tegenover me zitten bij de haard. ‘Hij zegt dat jij wel op mij kan letten.’

Mijn mond valt open. Nu pas begrijp ik de opzet. Als ik me niet vergis, begon de oorlog tussen Amaury en baron de Néraude toen deze met mijn schoonzuster trouwde, fel tegen de zin van de familie. Hij schaakte haar, al geloof ik niet dat het tegen haar zin was.

Nu begrijp ik waarom Théobald me zo aan Guillaume doet denken. Hij moet op zijn moeder lijken, en zij leek op haar broer: mijn man, die ik liever uit mijn hoofd zet. Hij en Guillaume zijn neven.

Ik heb Clémence één keer gezien, vlak voor ze met de baron vertrok.

Ik trouwde een week later met haar broer. Amaury was de oudste, tien jaar ouder dan zij.

‘Ik ben je tante Jehanne,’ zeg ik.

‘Papa heeft me dat verteld.’

De jongen ontwapent me met zijn glimlach. Hij is groot en fors voor zijn leeftijd. Dat moet hij van zijn vader hebben. Het raakt me als een dolk in het hart dat zijn ouders van elkaar hielden.

Ik heb geprobeerd van Amaury te houden.

Tegen de avond daal ik de steile wenteltrap af. Ik word in de eetzaal verwacht. Ik kijk ertegenop om onder de mensen te komen, maar mijn knorrende maag dwingt me ertoe. Sinds die nacht in het bos heb ik niets meer gegeten.

Ik volg Théobald, die me de weg wijst. Zijn kinderlijke onschuld raakt me. Ik mag de jongen, of ik het nu wil of niet. Hij is mijn zoon niet, en ik niet zijn moeder, maar we zijn verwant. Ik ben zijn aangetrouwde tante.

Zijn ogen hebben dezelfde kleur als die van Amaury, maar zijn uitstraling is compleet anders. De gelijkenissen tussen hem en Guillaume brengen me in de war.

Ik heb niet moedwillig tegengewerkt. Ik verlangde zeker naar een tweede kind en niet louter omdat ik Amaury een levende zoon gunde.

Een golf van woede overvalt me: nu gun ik die man niets meer, ook zijn volgende echtgenote niet. Ik moet blijven leven, wil ik voorkomen dat hij een volgend slachtoffer maakt.

Ik weet dat hij niet de trouwe echtgenoot is. De hele tijd bleef ik bewust blind.

Mijn hart weet dat hij genoeg jonge levens heeft verwoest. Ik ben er zeker van dat die nieuwe keukenmeid de volgende is.

Ik hou mijn gezicht zo neutraal mogelijk als ik naar de tafel ga.

De geur van gebraad komt me tegemoet. Mijn adem stukt als ik merk dat de plaats naast de gastheer vrij is en Théobald me naar zijn vader leidt.

Zonder erbij na te denken, laat ik me op de stoel, die blijkbaar voor mij is voorzien, zakken en neem een slok van de wijn die er voor mij klaarstaat.

‘Ik ben blij dat je me vergezelt voor het avondmaal, vrouwe Jehanne,’ zegt de baron op kalme toon.

Zijn diepe stem raakt me. Ze klinkt anders, gemoedelijker dan die van mijn echtgenoot.

‘Théobald is goed gezelschap,’ zeg ik.

De baron glimlacht. Ik kan moeilijk staat op hem maken, maar ergens voel ik me meer op mijn gemak bij deze imposante man, die me met een hand zou kunnen breken, dan bij de knappe Amaury.

Verwonderd staar ik naar mijn bord. Ik krijg de beste stukken van het vlees.

In een ooghoek let ik op de baron. Hij is een gastheer die niets aan het toeval overlaat. Wat wil hij van mij?

‘Het is lekker, heer,’ zeg ik na enkele happen.

Ik lieg niet. Dit is het beste, sappigste gebraad dat ik ooit heb geproefd. Moest het varkenskarkas niet op een plateau op de tafel liggen, zou ik al twijfelen over wat ik at.

‘Noem me Renatus.’ Hij knikte en tikte zijn beker tegen de mijne.

Mijn hand trilt zo hard dat ik bijna de wijn over mijn kleren mors.

‘Die vodden mogen weg.’ Hij wijst naar mijn jurk. ‘Ik zal morgen de kleermaker sturen.’

Ik merk dat mijn jurk er na mijn avontuur inderdaad niet al te best uitziet. Waarom word ik zo verwend?

Renatus merkt mijn wantrouwen op. 'Ik ken uw man. Vraag me niet hoe mijn Clémence zo'n schurk van een broer kon hebben. Hun vader was anders. Hij was mijn meester en ik zijn schildknaap. Vlak nadat ik geridderd werd, stierf hij. Ik heb geen bewijzen. Het enige wat ik weet, is dat het vlak na de komst van Amaury was. Ik mocht hem niet en omgekeerd. Natuurlijk ging hij me niet met zijn zusje laten trouwen, zoals hun vader het had gewild. Hij stuurde haar nog liever naar een klooster.'

Ik bijt op mijn lip. Hij merkt dat hij me met te veel informatie in eenéén keer overweldigt.

'Ik weet dat Amaury je haat.' Meer krijg ik er niet uit.

Ik weet niet wat ik moet doen als hij onder de tafel zijn hand op de mijne legt. Ik krijg het warm en koud tegelijk, maar laat het gebeuren. Het voelt aan alsof hij wil doen wat onmogelijk is: me troosten.

5

Mont Néraude, drie dagen eerder

Er verscheen een mysterieuze glans in zijn ogen. Eindelijk had hij het klaar: het levenselixer, zijn missie van de voorbije vijf jaar. Renatus de Néraude moest en zou zijn geliefde terugkrijgen. Sinds haar dood leefde hij in duisternis.

Moest ze hem geen zoon nagelaten hebben, was hij van de hoogste toren gesprongen. Ze was zijn grote liefde, al van toen hij haar het eerst zag. Ze waren toen nog kinderen.

Hij was twaalf en net schildknaap geworden van baron Armand de Chasserac, een gemoedelijke man die er niets mee inzات dat hij zijn jongste dochter mee in de gaten hield.

Renatus kon niet zeggen dat het toen al liefde was. Ze was nog een kleuter, even oud als hun zoon nu. Ze vond het leuk achter die grote jongen aan te hollen.

Het was toen allemaal nog speels en onschuldig; pas tien jaar later zou alles veranderen. De oudste zoon van heer Armand kwam op het kasteel. Het was Renatus onduidelijk waarom Amaury bij zijn meester vertrokken was, maar de jongeman stond hem allerm minst aan.

Heer Armand stierf plots, nadat hij hem de hand van Clémence had beloofd. Amaury dacht er anders over.

Renatus wilde vertrekken, maar niet zonder Clémence. De manier waarop ze hem bekeek en smeekte om haar niet achter te laten bij haar broer, zei genoeg. Hij moest haar meenemen.

Nadat hij met haar op zijn kasteel arriveerde, waren ze een jaar gelukkig. Toen werd hun zoon geboren en moest de kraamkoorts haar vellen.

God had hem verlaten op dat moment en hij wendde zich tot alchemie. Na vijf jaar was hij er eindelijk in geslaagd om te

bereiken wat hij wilde, maar het had een vreselijke impact op hem gehad.

Hij was zichzelf niet meer, maar voor Clémence deed hij alles.

De tranen rolden uit zijn ogen. Hij rukte aan zijn lange, blonde haren toen hij haar botten zag liggen. De balseming was mislukt. Haar lichaam was te ver vergaan om haar terug tot leven te brengen.

De tijd dat ze in haar graf had gelegen, had haar tot een skelet herleid. Zo kon hij ook niet meer verder. Hij was op dat moment opgelucht dat hij zijn zoon niet had meegenomen.

Het kind hoefde de stoffelijke resten van zijn moeder zo niet te zien.

Met pijn in het hart duwde hij de grafsteen op zijn plaats. Hij moest zich erbij neerleggen dat zijn grote liefde laten rusten het enige was wat hij nog kon doen.

Weemoedig verliet hij de crypte in de berg onder zijn kasteel, waar Clémence met zijn voorouders rustte.

Hij zag haar nog steeds op haar sterfbed liggen, hijgend van de koorts, haar huid zo wit als verse sneeuw. Met haar laatste krachten had ze hem gesmeekt om verder te gaan met zijn leven.

Ze moest het aangevoeld hebben dat hij haar dood moeilijk een plaats zou kunnen geven. Hij had zichzelf beloofd dat hij vijf jaar de tijd ging nemen om zijn elixer te brouwen. Hij had zijn zoon beloofd zijn moeder terug te brengen, of een nieuwe te vinden.

Een diepe zucht ontsnapte hem. Hij zag ertegenop om een andere vrouw te zoeken, al verlangde elke vezel in zijn lichaam ernaar om opnieuw iemand bij hem te hebben. Het alleen zijn deed hem geen deugd.

Maar wie zou hem nog willen? In zijn pogingen om Clémence terug te krijgen, had hij een deel van zijn menselijkheid moeten offeren.